

Sygn. akt III Ca 1651/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk

Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Aneta Puślecka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt I C 166/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Roman Troll SSO Tomasz Tatarczyk SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 1651/13

UZASADNIENIE

Powód T. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 4.851,51 zł z ustawowymi odsetkami dnia 12 października 2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzony został pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność D. i A. S. a którego to zdarzenia sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej (OC) u pozwanego. Powód wstąpił w prawa poszkodowanego na mocy umowy cesji wierzytelności. Powód domaga się kwoty 4.831,55zł z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, kwoty 3.837,60zł z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 522,75zł jako koszt opłaty parkingowej, kwoty 369zł jako koszt holowania oraz kwoty 221,40zł jako koszt wykonania kosztorysu., przyznając, że pozwany wypłacił część należnego odszkodowania w kwocie 4.981,79 zł.

Pozwany zakwestionował zasadność roszczenia dotyczącego parkowania i wynajmu auta z uwagi na fakt, że powód nie przedłożył w toku postępowania likwidacyjnego należytej dokumentacji a także w zakresie zwrotu kosztów za wydanie

opinii gdyż zdaniem pozwanego są to koszty niezwiązane ze szkodą i poniesione zgodnie z dobrowolną decyzją powoda i na jego ryzyko. Koszt ten nie ma zatem bezpośredniego związku ze szkodą.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.924,81zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2012r. do dnia zapłaty; w pozostałej części powództwo oddalił; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 629,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 26 sierpnia 2012r. uszkodzony został pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność D. i A. S. a którego to zdarzenia sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej (OC) u pozwanego. Powód wstąpił w prawa poszkodowanego na mocy umowy cesji wierzytelności. Uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynosi 26 dni licząc 120zł netto za dobę wynajęcia co brutto daje kwotę 3.837,60zł. Koszt holowania stanowi kwotę 369zł. Koszt naprawy przy użyciu części oryginalnych wyraża się kwotą 10.809,98zł, wartość pojazdu przed szkodą stanowi kwotę 7.500zł a po szkodzie 3.800zł.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, że koszt naprawy samochodu jest wyższy od wartości tego pojazdu przed uszkodzeniem, a zatem roszczenie powoda ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy tej ostatniej wartości oraz wartości samochodu po wypadku, a więc do rozliczenia pozostaje kwota 3.700 zł. Sąd wskazał, że celowy i ekonomicznie uzasadniony był koszt najmu pojazdu zastępczego za okres 26 dni, przy czym zważywszy na klasę samochodu uszkodzonego uzasadnione jest korzystanie z pojazdu zastępczego podobnej klasy z segmentu C a wówczas koszt dobowy będzie określała kwota 120zł netto, co w wysokości brutto daje łącznie kwotę 3.837,60zł i taką też kwotę Sąd uwzględnił w wyroku. Jednocześnie Sąd przyjął zasadność roszczenia co do kosztów holowania, przyjmując w rozliczeniu kwotę 369zł. Sąd uznał, że powód nie wykazał istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a kosztem sporządzenia kalkulacji (221,40zł brutto) oraz koniecznością poniesienia opłaty parkingowej. Wskazał należy, że nie została wykazana potrzeba odpłatnego postoju pojazdu na nieruchomości należącej do właściciela warsztatu. Warsztat zajmujący się naprawą uszkodzonych pojazdów niewątpliwie musi uwzględnić w ramach prowadzonej działalności konieczność postoju uszkodzonego samochodu i dozoru nad takim pojazdem. Również sporządzenie kosztorysu wiąże się z podstawową działalnością warsztatu, który to kosztorys został sporządzanego w oparciu o raz zakupioną licencję programu E.. W konsekwencji Sąd uwzględnił powództwo do kwoty 2.924,81zł, w pozostałej części je oddalając jako bezzasadne. O odsetkach orzeczono na mocy art.481§1 i 2kc i art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie art.100 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdziału kosztów.

Orzeczenie zaskarżył powód w części oddalającej powództwo co do kwoty 1.131,55 zł, który wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.056,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 października 2012r. oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje i wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem jej ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów postępowania. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, poprzez uznanie że wbrew ustaleniom zawartym w opinii biegłego, który to potwierdził wysokość kosztów naprawy pojazdu, szkodę należało rozliczyć nie poprzez zapłatę kwoty odpowiadającej kosztowi naprawienia auta, lecz jako szkodę całkowitą metodą kasacyjną oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 363 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż w sytuacji jeżeli poszkodowany dokonał wyboru naprawienia szkody poprzez naprawę pojazdu, to szkodę i tak należy rozliczyć sztucznie w oparciu o metodę kasacyjną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w pełni znajdowały oparcie w zgromadzonych dowodach. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i czyni je własnymi.

Odpowiedzialność pozwanego za skutki przedmiotowych wypadków drogowych nie była negowana w toku postępowania i ma źródło w regulacji art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c. i postanowieniach umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przez pozwanego ze sprawcami wypadków drogowego oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c., uprawniającej poszkodowanego do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na uwzględnienie nie zasługują zarzuty podniesione w apelacji, gdyż Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż powodowi nie należy się zwrot kosztów naprawy, albowiem w pojeździe powoda doszło do szkody całkowitej, co wynika bezpośrednio z opinii biegłego, który wskazał, że rzeczywista wartość samochodu sprzed szkody wynosiła 7.500 zł, wartość samochodu w stanie uszkodzonym wynosiła 3.800 zł, natomiast uzasadniony koszt naprawy samochodu wynosi 10.809,98 zł. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 903/00, jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 1972 r. w sprawie II CR 425/72 uznał, iż w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Podobnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia z dnia 12 stycznia 2006 r. w sprawie III CZP 76/05 wskazano, że przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Odwoławczy uznał, że z opinii biegłego sądowego jednoznacznie wynika, iż naprawa pojazdu jest nieuzasadniona z uwagi na wysokość kosztów naprawy, które znacznie przewyższają wartość pojazdu sprzed szkody, a więc naprawa samochodu jest nieopłacalna. Sąd Odwoławczy podziela pogląd Sądu Rejonowego, że należy przyjąć, iż wysokość szkody stanowić będzie różnica między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości, gdyż z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia.

Ponadto wbrew zarzutom powoda, Sąd Odwoławczy uznał, że brak było podstaw do przyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż potencjalny koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien zostać ustalony przy zastosowaniu wartości części nieoryginalnych, albowiem w ocenie Sądu Odwoławczego taki stan pojazdu nie stanowi przywrócenia do stanu poprzedniego w rozumieniu art. 363 k.c. i nie jest zasadne zastosowanie zamienników w przypadku, gdy w uszkodzonym pojeździe części podlegające wymianie były oryginalne. Nie może też o stosowaniu zamienników przesądzać fakt, że pojazd przedmiotowy był piętnastoletni, o znacznym przebiegu, skoro powód nie wykazał a nawet nie twierdził, by części zakwalifikowane do wymiany z uwagi na uszkodzenie powypadkowe, były nieoryginalne, skorodowane, ewentualnie stanowiły elementy prowizorycznie naprawiane. Powód takich twierdzeń nie przedstawił w swoim stanowisku procesowym przed Sądem Rejonowym, a nadto odnosząc się do opinii biegłego nie wskazał z jakich przyczyn uznał za uzasadniony wybór określenia kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części zamiennych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Odwoławczy uznał apelację powoda za bezzasadną, co doprowadziło do oddalenia apelacji.

Z uwagi na powyższe - na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono po myśli art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. Wysokość tych kosztów określono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 i § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

SSR(del.) Roman Troll SSO Tomasz Tatarczyk SSO Krystyna Hadryś